National
28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Valentina Culin** 2025-10-17

România, țara în care mori cu sesizările în brațe

Poți suna, poți scrie, poți urla. Poți face o mie de sesizări, dar în România nu te ascultă nimeni până nu explodează ceva. Ți se spune că „nu e urgență”, că „se va reveni”, că „se ocupă cineva”. Cine vrea să fie acel cineva?
Există doar indiferență, birocratizare și un sistem care a transformat prevenția în glumă.

Trei oameni au murit în Rahova. Și da, toată lumea știa că mirosea a gaz cu o zi înainte. Dar, conform tradiției, autoritățile române au acționat după calendarul lor preferat: post-tragedie.

Sesizări, hârtii, semnături și cadavre

Românul face ce i se spune. Sesizează. Sună. Trimite poze. Scrie numere de dosar. Iar sistemul? Se apucă de completat fișe și de lipit etichete: *„Sesizare primită, în curs de analiză.”* Adica: *„Vă sunăm noi când o fi.”*

Explozia din Rahova nu e un accident. Este rezultatul unor firme care aleg să tacă până când moartea devine suficient de zgomotoasă.
Totul a fost anunțat. Mirosul de gaz, apelurile, echipele *„care au fost pe teren”.*
Și totuși, blocul a sărit în aer. Ce mai urmează acum? Cine pe cine aruncă vina și pe ce motive?

PPC și Distrigaz, campionii reacției la sesizări

Să vorbim despre PPC, compania care gestionează curentul electric și nesimțirea la voltaj maxim.

PPC e digitalizat ca mai tot ce ne încoanjoară. Nu ai cu cine vorbi, scrii la myppc și mori cu zile. Suni la 112 și anunți că ți se ard electrocasnicele rând pe rând în casă, că mai e un pic și îți ia casa foc, iar operatorul te întreabă: *,,Să vă trimit pompierii”.* Să facă ce? Aștepți să iei foc sau pompierii așteaptă să vadă flăcări ca să fii luat în în serios?

La Distrigaz e aceeași piesă, doar altă scenă. Oamenii reclamă mirosul de gaz, se deplasează o echipă, notează ceva la mișto, se pozează cu robinetul și pleacă liniștiți. A

doua zi, bum. Bloc distrus, trei morți, anchete peste anchete. Și toți spun la unison: *„Noi am respectat procedura.”* Procedura cui, mai exact? Ce protocol mai e și ăsta?

Sesizările au devenit noul certificat de deces administrativ

Când ceva se întâmplă, companiile și autoritățile au o reacție impecabilă: scot hârtiile. „Avem dovada că cetățeanul a anunțat”, ,,Avem dovada că echipa a fost pe teren”, vrăjeli peste vrăjeli. Numai că dovada supremă e în altă parte.

Sesizarea, în România, nu e începutul salvării. E începutul birocrației post-mortem. E hârtia care îți spune, cu antet și semnătură, că ai murit cu dovada în mână.

Autoritățile care dorm și companiile care facturază moartea

Lună de lună, plătim facturi uriașe către companii care nu se deranjează să răspundă la un apel de urgență. Distrigaz, PPC, Termoenergetica, toate se laudă cu profituri record, dar reacționează ca niște dinozauri amorțiți. Nu există cultură a prevenției, ci doar o industrie a justificărilor.

În România, sesizarea e preludiul catastrofei

Ți se spune să sesizezi autoritățile. O faci. Și apoi aștepți, sperând că sistemul va funcționa. Dar sistemul nu funcționează. Funcționează doar la conferințe de presă și la talk-show-uri. În realitate, sesizarea e doar o formă modernă de rugăciune. Te rogi să te audă cineva înainte să explodezi.

În România, urgența începe abia după tragedie. Până atunci, ești doar un număr de telefon în baza de date și o sesizare „în analiză”. Iar când totul sare în aer, din birouri se ridică aceleași voci blazate: *„Am urmat procedura. Dumnezeu să-i ierte.”*